

Máté Anett

Kéz

Egy. Derengő kehely, kancsó, anyaméh.
Meleg tejbe mártott ujjakkal megrajzolod
világod körvonalait. Talán kitöltöd, talán
úgy hagyod. Többnyire próbálkozol.

Kettő. Nem számolsz. A túhegyen billegő
Okozatisággal. Életed ingatag történet, jelene
pont olyan magas, mint mostani gondolatod.
Az épphogyok alatt összerosódik a hátrahagyott.

Három. Egy egyszerű kérdés. Mire hozzád ér,
Széttörik. A szilánkok közt elfolyó válaszok
bonyolult halmazállapotúak.
Nem tagolhatók, nem kiemelhetők.
Nem kimondhatók.

Négy. Nem kimondhatók. Mint a lenyomatokba,
maradékokba hűlő térképed, tátogó jelek.
Mint az éjjeli homokba surrogott hullámok, a finom bőr titkai.
Mint a vágó félkörei, az egyre mélyebb rétegileg hatoló nyitott tompaság.
Mint a tenyér vonalai, az ölelést, tapsot, imát rejtő mondatok.

Öt. Ahol két mélyedés épp összeér. Figyelj, kérdeznek.
Távolabb kissé gerinctől, zsigertől, vörös zubogástól,
hűvösebb térben, de ugyanúgy hozzád tartozóan
mozdulatlanul
arcodat lesi a tenyered.

